

Kadincık

– NazlıKaragöz · 26 Kasım 2010

Bir kadın gördüm hatun dilinden dökülen harflerde. Ruhu acıların banyosundan geçmiş belli. Gülü beyaza sarıp, resmetmiş vaktiyle, gül tutacak elleri harman yerinde. Yitirilmiş kimlikler yurdunda isimsiz yaşamakta. Kadınlar gördüm tan yerinde; çocuk kimliğinden sıyrılmışlar. Kardelen tenlere şahit oldum. Renk tutacak körpecik ellere kına yakmışlar. Yanaklarının altından sorgusuz sualsiz süzülüp gitmiş toz pembe düşleri mazinin derinliğine. Duvaklara yakışmayan küçücük bedeni sızılarının üstüne yorgan çekmek için fazla masum, henüz toydu. Ezanlar kalbinde ışıldarken, avuçlarında dualar erimekte.

Ah kadın/cık, hayat düşlerini, birer birer eksiltirken içi acıyordu, haykırmak istiyor haykıramıyordu. Titremeye hakkı var mıydı, onu bile bilmiyordu.

Uçurumun kenarında düşercesine hisler sarmalıyordu. Neden, niye diye kendi kendine soruyordu. Aslında cevaplarından emindi.

O hayallerini perdelemiş, kaderini yazgısına teslim etmişti.

Ah pembe yanaklı hanımıcık...

İçine sığmayan ruhu hiç sevgi sözleriyle süslenmemiş, saçları okşanmamış, hatta yanağına ansızın bir buse kondurulmamıştı.

Netice de artık kadındı; biraz ilgi, alaka kafı miktar şefkat çok muydu?. Hatun ruhundan kainata verdiklerinin karşılığında beklenenler çok muydu?

Bu ufacık dünyasında küçücük yüreği ne kadar dayanırdı. Bildiği bir şey varsa her gün içinden özlemler kopup uçuyordu geri dönmek üzere. Paramparça oluyordu her an, her dakika. Artık hiçbir şey canını acıtmamaya başladı. Her şeye boş bakar haldeydi. Filmlerde duyduğu sevgi sözcükleri bile boş geliyordu. Hayattan hiçbir beklentisi kalmadı, pes etti tüm çaresizliğiyle. Oysa sevgi dışında hiç kimseden beklentisi olmamıştı. Fakat her şeyi çalınmıştı. Herkes hayallerinden fedakârlık diyerek birer parça alıp gitmişti.

Şimdi o kadın yapayalnız ruhu ve acılar içindeki bedeni ile yaşamın önüne koyduklarına alay edercesine gülüp geçiyor. Yaşamaksa, vazgeçilmişliklerle öylesine yaşanıyor hanım hanımıcık..

Hacer Güney & Nazlı Tolun